

γλιτσός επίθ. ένιαχ. γλιτςός Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 9 (1926), 448 γριτςός Πόντ. (Άμισ. Σινώπ.) γριτςόν Πόντ. (Χαλδ.) γριτςό Πόντ. (Σινώπ.) γριτςό Πόντ. (Σινώπ.) γρίντζος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) γριτόν Πόντ. (Άμισ.) γλίτσους Ήπ. (Κουκούλ.) γκλίτσους Ήπ. (Ζαγόρ.)

Έκ του ούς. γλίτσα, εις τὸ όπ. καὶ γλίτζα, γρίντσα, γρίντζα.

1) Ρυπαρός, άκάθαρτος Πόντ. (Άμισ. Σινώπ. Χαλδ.): Τὰ ροῦχα σου γριτσα εἶναι Άμισ. Ρίχ' το τὸ κοντόδι σου 'ς τὰ γριτσα (κοντόδι = κοντὸ παλτό) Σινώπ.

Ή λ. καὶ ὡς έπόν. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλίτσος Θάσ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Λήμν. 2) Γλοιώδης, μαλακὸς Ήπ. (Κουκούλ.): Αὐτὸ τὸ τυρὶ γίβ'κι ντίπ γλίτσους β) Ἐπὶ ἄρτου, ὁ άτελὼς έψημένος καὶ διὰ τοῦτο γλοιώδης Ήπ. (Ζαγόρ.): Τοῦ φουμι εἶνι γκλίτσους, δὲ μπορῶ νὰ τοῦ φάω. 3) Ἐπὶ παιδίου, τὸ χοιραδικὸν καὶ άδύνατον Πόντ. (Χαλδ.): "Αμὸν γρίντζος εἶν'. β) Ὁ ἡλίθιος Πόντ. (Κερασ.): "Αμὸν γρίντζος τερεϊ. 4) Ὡς οὔς., πέτρωμα εύθρυπτον, ἕπερ άναμειγνύμενον μεθ' ὕδατος παρέχει πηλὸν λιπώδη Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 9 (1926), 448.

γλιτσούνης επίθ. ένιαχ. γλιτςούνης Νάξ. (Άπύρανθ.) Οὐδ. γλιτςούνι Ήπ. γλιτςούν' Ήπ.

Έκ του έπιθ. γλίτσης.

1) Ἀδύνατος, ίσχνός Νάξ. (Άπύρανθ.) κ.ά.: Εἶδα τσ' εἰλήφεεν ὁ καμένος τσῆ γλιτςούνας εύτηνῆς κ' εἰδίῃς g' ἤπη-ρέ dηνε; Δὲν άξανοίεις, καμένε γλιτςούνη, νὰ φᾶς τίςτα νὰ πάρ'ς άπάνω σου, μόνου μου θές καὶ λοῦσα; Πβ. γλίτσης 3. 2) Τελείως γυμνός Ήπ.: Γυμνός γλιτσούν'. Συνών. μπλέτσει, τσιτσίδι, τσίτσιδος, τσίτσιπλος.

Ή λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιτςούνης Νάξ. (Άπύρανθ.)

γλιτσούρα ή, Εὐβ. (Ψαχν.) γλισούρα Άνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θήρ. γριτςούρα Πόντ. (Ίνέπ.) γριτςούρι τό Πόντ. (Ίνέπ.)

Έκ του ούς. γλίτσα καὶ τῆς παργωγ. κατχλ. -ο ὅρα.

1) Ἡ γλοιώδης κατάστασις τοῦ εἰδάφους ένεκα μεγάλης βροχοπτώσεως Άνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Ψαχν.) Θήρ.: Πῶς θὰ κατεβῶ τίς γλισούρες; Θήρ. 2) Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ρυπαρός, λερωμένος Πόντ. (Ίνέπ.): Τὸ μωρὸ γριτςούρι 'νότουν.

Ή λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλισούρα Άνδρ.

γλιτσόχορτο τό, Φολέγ.

Έκ του έπιθ. γλίτσός καὶ του ούς. χόρτο.

1) Εἶδος ποώδους φυτοῦ με γλοιώδη φύλλα καὶ στέλεχος. 2) Εἶδος λειχῆνος θαλασσίης ὀλισθηρᾶς.

γλιτσόχωμα τό, Κίμωλ. Πελοπν. (Ξηροκ.) γλιτσόχωμα Άνδρ. Σίκιν. Σῦρ. (Έρμούπ.) λισόχωμα Σῦρ. (Έρμούπ.)

Έκ τῶν ούς. γλίτσα καὶ χῶμα.

1) Γῆ άργιλλώδης ὀλισθηρᾶ Πελοπν. (Ξηροκ.): "Ητανε γλιτσόχωμα κ' έπεσε καὶ 'τσακίστη Ξηροκ. 2) Χῶμα άργιλῶδες ὑπόλευκον, με τὸ ὁποῖον επιχρίουν τὸν άμβουκα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς άποστάξεως Άνδρ. Σῦρ. (Έρμούπ. κ.ά.) β) Χῶμα άργιλῶδες διὰ τὴν έπίστρωσιν τοῦ δώματος Κίμωλ. Σίκιν.: Ἀποπάνω βάζουν γλιτσόχωμα Κίμωλ.

γλίτσωμα τό, ένιαχ. γρίντζωμα Πόντ. (Ίνέπ.) γρίντζω-μαν Πόντ. (Ίνέπ.)

Έκ του ρ. γλίτσώρω, εις τὸ όπ. καὶ γρίντζώρω.

Ή ρύπανσις, τὸ λέρωμα.

γλιτσώνω ένιαχ. γλιτςώνω Κορ., Άνέκδ. λεξιλ. σημ., 17 — Λεξ. Βάινγ. γριτςώνω Πόντ. (Άμισ. Σινώπ.) γριτςώνω Πόντ. (Άμισ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) γριτςώνω Πόντ. (Χαλδ.) γριτςώνω Πόντ. (Όφ.) Μέσ. γριτςοῦμαι Πόντ. (Άμισ.) γριτςοῦμαι Πόντ. (Ίνέπ.)

Έκ του ούς. γλίτσα, εις τὸ όπ. καὶ γλίντζα καὶ γρίντσα, καὶ τῆς παργωγ. κατχλ. -ώρω. Ὁ τύπ. γρίντζώρω καὶ εις Σομ.

1) Μετβ., ρυπαίνω, καθιστῶ τι άκάθαρτον Πόντ. (Άμισ. Ίνέπ. Σινώπ.) — Κορ., Άνέκδ. Λεξ. σημ., ένθ' άν.—Λεξ. Βάινγ.: Φόρει φόρει, γρίντσωσές το Σινώπ. 2) Ἀμτβ., καθίσταμαι ρυπαρός άκάθαρτος Πόντ. (Άμισ. Όφ.): Τὰ ροῦχα σου γριτςώσανε Όφ. 3) Καθίσταμαι λιπώδης, γλοιώδης, έπὶ τοῦ σώματος Πόντ. (Άμισ.) Ή σημ. καὶ εις Σομ. Συνών. γλίτσειάζω. 4) Εἰρων., καθίσταμαι σκελετωδής, άπισχνούμαι εις ὑπερβολὴν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

γλιχή ή, ένιαχ. γλουχή Λέσβ. (Άγιάσ. κ.ά.) Λήμν.

Έκ του ρ. γλίχομαι. Κατὰ Γ. Χατζιδ., Einleit., 87 ὁ τύπ. γλουχ ή εκ του άρχ. ούς. γλοχ ή.

Ἐπιθυμία, έφρεσις, πόθος ένθ' άν.: Μάσσει τὰ μ'στάτσα d' π' τοῦ θ'μό d' τσι π' d' γλουχή d' Άγιάσ.

γλίχομαι ένιαχ. γλέχουμι Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) γλέ-χουμι Λήμν. λέχομαι άγν. τόπ.

Τὸ άρχ. ρ. γλίχομαι.

Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ένθ' άν.: Γλέχ'δουν τ'να, σὰ δου 'dan ένα γουπιλούδ' (τὴν έπιθυμοῦσε, έπειδὴ ἦταν ένα κοπε-λούδι) Λέσβ.

γλόγκι τό, ένιαχ. άγλόγι Άντιπαξ. Παξ. άβλόγι Άν-τίπαξ. Παξ.

Έκ του ούς. γλογκιά ὑποχωρητ.

Ὁ καρπὸς τῆς γλογκιάς, τὸ όπ. βλ., ένθ' άν.

γλογκιά ή, Ήπ. (Βαβούρ. Ζαγόρ. Κοκκιν. κ.ά.) Παξ. Στερελλ. (Εύρυταν.) γλογιά Ήπ. (Λούκοβ.) Κέρκ. γλοντιά Ήπ. (Δέλβ. Δρόβιαν. κ.ά.) άγλογκιά Ήπ. (Ζαγόρ.) Παξ. άγλογιά Έρεικ. Μαθράκ. Όθων. γλουγκιά Ήπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)—Λεξ. Βλαστ. 471 γκλουγκιά Μακεδ. (Μεσορ.) γλοντζιά Στερελλ. (Άράχ.) άγκλογκιά Άντίπαξ. Παξ. βλογιά Ήπ. (Ίωάνν.) άβλογκιά Άντίπαξ. Παξ. άγρουγκιά άγν. τόπ.

Έκ του Σλαβ. g l o g k =είδος κραταίγου. Πβ. G. Meyer, Neugr. Stud., 2, 23. E. Bermeker, Slav. Ertym. Wört., 306. Ή λ. παλαιότερον κατεχωρήθη ὑπὸ τὸ λῆμμα α β λ ο - γ κ ε α θεωρηθεῖσα κακῶς άγνώστου ετύμου.

1) Τὸ φυτὸν Κράταιγος ή ὀξυάκανθος (Crataegus oxyacantha) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) Άντίπαξ. Ήπ. (Δέλβ. Δρόβιαν. Ζαγόρ. Ίωάνν. Κοκκιν.) Παξ. Στερελλ. (Άράχ. Εύρυταν.): Θὰ πάνου νὰ κόψου καναδιγὸ γλουγκιές γιὰ φράγματα Κουκούλ. Έκουφα τ'ς γλουγκιές άπου τ' άμπελ' Ζαγόρ. Πάτ'σα μιὰ γλουγκιά κι μ' πρήσ'κι τοῦ πονδάρ' αὐτόθ. Μοῦ μπῆκι μιὰ γλουγκιά 'ς τοῦ πονδάρ' Ήπ. Έν' άγκάθ' άπου γλουγκιά αὐτόθ. Συνών. γκαβτζιά, γλόγκος,

